

аграрного права як сформовану (але, водночас, динамічну), цілісну системну галузь знань про аграрне право України [1, с. 71].

Література

1. Аграрне право України: підруч. / за ред. О. О. Погрібного. – К.: Істина, 2007. – 448 с.
2. Біографія. Семчик Віталій Іванович [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://semchik.com/bio>
3. Спадковість творчих ідей академіка В. З. Янчука та їх розвиток у науці сучасного аграрного і природоресурсного права: матеріали круглого столу (27 травня 2010 р.), присвяченого 85-річчю від дня народження академіка В. З. Янчука: зб. наук. пр. / за заг. ред. проф. В. М. Єрмоленка, В. І. Курила. – К.: Освіта України, 2010. – С. 14-26.

УДК 349.42:63(043.2)

Якуненко В. Є., Кузьмович С. Б., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Беззубов Д. О., к.ю.н., доцент

ВДОСКОНАЛЕННЯ ІНФРАСТРУКТУРИ В СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ: ПРОБЛЕМИ СЬОГОДЕННЯ

Сучасний етап розвитку нашої країни передбачає, що сільське господарство є базовою складовою усього аграрного сектору України, який забезпечує розвиток технологічно пов'язаних галузей національної економіки та створює соціально-економічні умови сільського розвитку. Важливим фактором, від якого залежить стабільна та продуктивна робота усього агропромислового комплексу, є інфраструктура сільського господарства.

Під інфраструктурою слід розуміти сукупність елементів продуктивних сил у вигляді галузей, виробництв і видів діяльності, які надають цілісного характеру як усьому народному господарству, так і його окремим сферам і комплексам, функціональне призначення яких полягає, по-перше, у створенні загальних умов, що забезпечують ефективне функціонування основного виробництва, і, по-друге, у забезпеченні відтворення робочої сили [1, с. 50].

З даного визначення можна зробити висновок, що важливість знання природи інфраструктури сільського господарства, особливостей її становлення і функціонування має ключове значення, оскільки будь-які позитивні зрушення в організації виробництва можливі лише за умови, що під них своєчасно буде побудовано відповідну систему обслуговування.

На жаль, у нашій країні інфраструктура відстає від вимог часу,

оскільки більшість її об'єктів були побудовані ще за радянських часів і залишаються не модернізованими до теперішнього часу.

Особливість використання об'єктів інфраструктури сільського господарства свідчить про те, що зменшення показників якості: по-перше, веде до занепаду українського села, що тягне за собою такі наслідки, як спад сільськогосподарського виробництва та порушення відтворювальних процесів в агропромисловому комплексі, а також формування несприятливих економічних умов діяльності для сільського господарства; по-друге, обґрунтовує необхідність участі держави в інвестиційній підтримці соціального і виробничого розвитку села, яка в сучасних умовах повинна бути направленою не стільки на збільшення окремих кількісних показників сільськогосподарського виробництва, скільки на здатність аграрного сектора до розширеного відтворювання, досягнення більш повного задоволення соціальних потреб і якості життя сільського населення, збереження і примноження об'єктів інфраструктури.

Очевидно, що передумовою сталого розвитку сільського господарства України є модернізація існуючої інфраструктури. Проте, на сьогоднішній день в секторі аграрно-промислової політики залишається невирішеним ряд проблем, а саме: відсутність достатньої кількості якісних земель сільськогосподарського призначення, що ускладнює обробіток ґрунту та обмежує можливість налагодження розгалужених транспортних комунікацій; недостатня розвиненість інститутів аграрного ринку на регіональному рівні; відсутність сучасних аграрних бірж, агроторгових домів, гуртових і роздрібних ринків сільськогосподарської продукції, транспортно-логістичних центрів, агротехнопарків, аграрно-індустріальних парків та аграрних кластерів; низька якість соціального капіталу села, зумовлена історичними традиціями розвитку сільського господарства, включаючи проведення примусової колективізації та силового знищення основ підприємництва та кооперації на селі; недосконалість діючого законодавства щодо розвитку органічного сектору сільськогосподарського виробництва; низький рівень забезпечення сільськогосподарською технікою; відсутність реальних обсягів державної підтримки системи страхування сільськогосподарських ризиків, що зменшує мотивацію виробників сільськогосподарської продукції до страхового захисту; відсутність пріоритетності державної підтримки сільського господарства; втрати продукції внаслідок недосконалості системи логістики її зберігання та інфраструктури аграрного ринку в цілому, зокрема в частині бюджетного фінансування цільових програм розвитку сільського господарства; потреба в інфраструктурних проектах галузевого значення та проектах гарантування експорту на основі державно-приватного партнерства [2].

Розвиток сільськогосподарського сектору економіки необхідно визначити як стратегічну мету державної політики, яка може

реалізовуватись двома варіантами. Перший варіант характеризується достатнім фінансуванням розвитку інфраструктури сільського господарства, декларуванням соціальних і економічних заходів [3, с. 21]. За умови реалізації такого варіанту хоч і не в повному обсязі, але забезпечується розв'язання проблем вдосконалення інфраструктури сільського господарства, зокрема його інтеграції у світовий економічний простір, формування ефективного, соціально спрямованого аграрного сектору економіки держави. Другий варіант передбачає визначення, розробку та імплементацію напрямів розвитку аграрного сектору економіки на основі оптимізації його виробничої і соціальної інфраструктури, підвищення конкурентоспроможності сільсько-господарського виробництва, нарощування його обсягів, покращення якості і безпеки сільськогосподарської продукції, охорони довкілля та відтворення природних ресурсів. Поєднання обох розглянутих шляхів реалізації поставленої мети надасть змогу аграрному сектору економіки задовольнити потреби внутрішнього ринку та забезпечити провідні позиції у світі шляхом стабільного експорту сільськогосподарської продукції та продуктів її глибокої переробки.

Література

1. Хорунжий М. Й. Організація агропромислового комплексу: [підручник] / М. Й. Хорунжий. – К.: КНЕУ, 2001. – 382 с.
2. Концепція Державної цільової програми розвитку аграрного сектору економіки на період до 2020 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://minagro.gov.ua/apk?nid=16822>.
3. Гриценко А. Ринкова інфраструктура: суть, функції, будова / А. Гриценко, В. Соболев // Економіка України. – 1998. – № 4. – С. 18-26.